

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8704/2553

กรมศุลกากร กับพวก โจทก์ บริษัท ที.อี (1991) จำกัด จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 142, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 มาตรา 17

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงินค่าภาษีอากร เงินเพิ่มอากรขาเข้า ภาษีมูลค่าเพิ่มและเงินเพิ่ม ภาษีมูลค่าเพิ่ม ในสินค้ารายการที่ 5 ที่จำเลยนำเข้า ตามที่โจทก์ประเมินและแจ้งการประเมินให้ จำเลยทราบแล้ว จำเลยมิได้อุทธรณ์โต้แย้งการประเมิน จำนวนเงินภาษียอมยุติตามการประเมินแม้ จะปรากฏว่าจำเลยชำระภาษีอากรในสินค้ารายการที่ 4 ที่นำเข้าพร้อมกันเกินไว้ เมื่อไม่ปรากฏว่า จำเลยเคยแสดงเจตนาขอหักกลบลบหนี้ไว้และเมื่อโจทก์ฟ้องคดีนี้จำเลยก็ขาดนัดยื่นคำให้การ ฟ้อง โจทก์จึงไม่มีประเด็นเกี่ยวกับการหักกลบลบหนี้ ทั้งในเรื่องของจำนวนภาษีที่จะได้คืน จำเลยต้องขอ คืนค่าภาษีอากรตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดไว้ใน พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 และ ป.รัชฎาการ การที่จำเลยเพียงโต้แย้งคัดค้านต่อศาลฎีกาตอนนำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักร มิใช่การขอคืนค่าภาษีอากรตามหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎหมายกำหนด ศาลไม่อาจพิพากษา ให้นำเงินค่าภาษีอากรที่จำเลยชำระไว้เกินมาหักกลบลบหนี้กับค่าภาษีอากรที่โจทก์ฟ้องขอให้ชำระ ได้ เพราะเป็นการพิพากษานอกคำฟ้องโจทก์ อันเป็นการต้องห้าม ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 142 ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.2528 มาตรา 17

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระค่าภาษีอากรพร้อมเงินเพิ่มจำนวน 47,339.81 บาท แก่โจทก์ ทั้งสองและให้ชำระเงินเพิ่มอากรขาเข้าในอัตราร้อยละ 1 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนจาก อากรขาเข้าชำระขาดจำนวน 20,493 บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การ ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้จำเลยชำระค่าอากรขาเข้าพร้อม ภาษีมูลค่าเพิ่มรวมเป็นเงิน 17,048.31 บาท แก่โจทก์ทั้งสอง และเงินเพิ่มอากรขาเข้าตามมาตรา 112 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 อัตราร้อยละ 1 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนใน อากรขาเข้า 15,933 บาท นับแต่วันที่ 10 กรกฎาคม 2539 จนกว่าจะชำระเสร็จ และให้จำเลยใช้ ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 600 บาท โจทก์ทั้งสองอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า มีปัญหาตามอุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสอง ศาลภาษีอากรกลาง พิจารณานอกคำฟ้องของโจทก์ทั้งสองหรือไม่ โดยโจทก์ทั้งสองอุทธรณ์ ที่ศาลภาษีอากรกลาง พิจารณา จำเลยชำระอากรสำหรับสินค้ารายการที่ 4 เกินไปจำนวน 4,560 บาท และชำระอากร สำหรับสินค้ารายการที่ 5 ขาดไป จำนวน 24,093 บาท เมื่อหักกลบลบหนี้กันแล้ว จำเลยจึงต้อง ชำระค่าอากรแก่โจทก์เพียง 15,933 บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม 1,115.31 บาท รวมเป็นภาษีอากรที่ต้อง รับผิดชอบ 17,048.31 บาท เป็นการพิพากษานอกคำฟ้องและนอกข้อหาของโจทก์ เห็นว่า คำฟ้องของ โจทก์แสดงถึงสภาพแห่งข้อหาของโจทก์เพียงข้อหาเดียว เจ้าพนักงานของโจทก์ที่ 1 ทำ การประเมินและแจ้งให้จำเลยนำเงินภาษีอากรจำนวนดังกล่าวไปชำระแก่โจทก์ให้ครบถ้วน จำเลย รับแล้วไม่ได้โต้แย้งคัดค้านหรืออุทธรณ์การประเมิน จำเลยต้องรับผิดชอบเงินเพิ่มอากรขาเข้าตามมาตรา

112 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศาลฎีกา พ.ศ. 2469 ในอัตราร้อยละ 1 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนของอากรชำระขาด คำนวณถึงวันฟ้องเป็นเงินเพิ่มอากรขาเข้า 23,976.81 บาท และเงินเพิ่มภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 89/1 แห่งประมวลรัษฎากร อัตราร้อยละ 1.5 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนของภาษีที่ชำระขาด แต่ไม่เกินจำนวนภาษีที่ต้องชำระ คำนวณถึงวันฟ้องเกินจำนวนภาษีที่ต้องชำระแล้ว จำเลยต้องรับผิดชอบจำนวนภาษีที่ต้องชำระจำนวน 1,435 บาท เมื่อรวมอากรขาเข้า ภาษีมูลค่าเพิ่ม เงินเพิ่มอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่มคำนวณถึงวันฟ้องเป็นเงินจำนวน 47,339.81 บาท เมื่อจำเลยมิได้อุทธรณ์การประเมิน จำนวนภาษียอมยุติตามการประเมิน ฟ้องของโจทก์ไม่มีประเด็นเกี่ยวกับการหักกลบลบหนี้ และไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยแสดงเจตนาขอหักกลบลบหนี้แต่อย่างใด เมื่อโจทก์ฟ้องคดีนี้จำเลยก็ขาดนัดยื่นคำให้การ ทั้งในเรื่องของจำนวนภาษีที่จะได้คืน จำเลยต้องขอคืนค่าภาษีอากรตามหลักเกณฑ์ วิธีการและระยะเวลาที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติศาลฎีกา พ.ศ. 2469 และประมวลรัษฎากร ที่ศาลภาษีอากรกลางวินิจฉัยว่า การที่จำเลยโต้แย้งพิกัดอัตราศาลฎีกาตอนนำเสนอคำเข้ามาในราชอาณาจักรจนเจ้าหน้าที่มาตรฐานพิกัดอัตราศาลฎีกาต้องนำไปพิจารณาใหม่ ย่อมเป็นที่เห็นได้ว่าจำเลยต้องการขอคืนอากรที่ชำระไว้เกิน มิฉะนั้นแล้วจะได้แย้งพิกัดอัตราศาลฎีกาเพื่อประโยชน์อันใด การโต้แย้งของจำเลยมีผลเท่ากับแจ้งยื่นคำเรียกร้องขอคืนภาษีอากรที่ชำระไว้เกิน ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นว่า กรณีดังกล่าวมิใช่การขอคืนค่าภาษีอากรตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติศาลฎีกา พ.ศ. 2469 และประมวลรัษฎากร คำพิพากษาศาลภาษีอากรกลางเป็นการพิพากษานอกคำฟ้องของโจทก์ อันเป็นการต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 มาตรา 17 อุทธรณ์ของโจทก์ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระค่าภาษีอากรพร้อมเงินเพิ่มตามฟ้องจำนวน 47,339.81 บาท แก่โจทก์ทั้งสอง และให้จำเลยชำระเงินเพิ่มอากรขาเข้าในอัตราร้อยละ 1 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนจากอากรขาเข้าชำระขาดจำนวน 20,493 บาท นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ที่ 1 นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลภาษีอากรกลาง ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

องค์คณะ

ไมตรี ศรีอรุณ · องอาจ โรจนสุพจน์ · อิศเรศ ชัยรัตน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8704/2553>